

rømme. Justitsministeriets Skrivelse siger, efterat have nævnt, at Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds havde fremskillet Sagen, og at Ministeriet fremsender de Nummere af Rigsdagstibenden, hvori denne Forespørgsel findes, at „foranlediget heraf skulde man tjenstligt anmode Hr. Etatsraaden om behagelig at ville foranledige, at den Behandling, der, som anført“ — altsaa anført i min Interpellation — „skal være bleven oftnævnte R. Jørgensen tildeel under den ovennævnte Undersøgelse, gjøres til Gjenstand for retslig Undersøgelse.“ Altsaa er heri indbefattet Alt, hvad der af mig er anført under den foregaaende Interpellation, og Dommeren har ikke været forpligtet til at holde sig til, hvad der personligt eller nærmest vedrørte de to paagjældende Dommere, men har faaet Paalæg om at anfille Undersøgelse om Alt, hvad min Interpellation angik. Altsaa, der har det ærebe Medlem taget fuldstændigt feil. Det ærebe Medlem omtalte det Totalindtrykt, som man fik ved at see denne Udskrift af det omtalte Forhør. Men det er netop det, jeg har indvendt, at man sender os en Udskrift af en retslig Undersøgelse, som, naar man alene læser den igjennem, uden nærmere at gaae ind paa de enkelte Punkter, giver et Totalindtrykt, som om der ikke er skeet Jørgensen Noget, som der var Grund til at beklage sig over; man faaer deraf et saa udvissende Indtrykt, at dette Indtrykt staaer i den fuldstændigste Modsetning til det Indtrykt, man faaer, naar man gaaer i det Enkelte og læser, hvad man skimter imellem Linjerne, og som vilde have staaet klart, naar den retslige Undersøgelse var ført fuldstændig fra Dommerens Side og ikke var saa ufuldkommen, som den er. Den nærmere Undersøgelse af disse Enkeltheder fører til et ganske andet Indtrykt end det Totalindtrykt, man faaer den første Gang, man læser Forhøret igjennem. Jeg har ikke Anledning til og skal ikke, da Tiden er gaaet saa langt hen, gaae videre ind paa, hvad det ærebe Medlem sagde. Jeg kan saa godt forstaae, at det ærebe Medlem tager Ordet i denne Sag, og, idet han indrømmer, hvad han ikke synes at kunne lade være at indrømme, kaster et Skjær over den, der noget skulde forandre det Indtrykt af Sagen, som man har

faaet efter den Fremstilling, jeg har tilladt mig at give, og som jeg troer er fuldstændig correct.

Hovlsen: Jeg skal ikke yderligere forhale Tiden; men da der tales saa Meget om de værdifulde Oplysninger vi skulle have faaet, og om hvad der er gjort i Anledning af den sidst vedtagne motiverede Dagsorden, skal jeg tilstaae, at for mig staaer det, som om der ikke er gjort saa Meget, som der kunde være gjort, ja, det er nær ved, at der forekommer mig ikke at være gjort noget Værdeligt. Medens Justitsministeren har meent, at Afstemningen var saaledes, at han ikke havde fundet Anledning til at gjøre noget „forstræffeligt Alvorligt“ i denne Sag, forekommer det mig, at der er gjort forstræffeligt Lidt. Jeg tog nærmest Ordet for at bemærke, at naar det er sagt af den ærebe fungerende Justitsminister, at det mere var et subjectivt Skjøn og subjectiv Sandhed end objectiv Sandhed, der var udtalt af den ærebe Forespørger forrige Gang, det vil med andre Ord sige, at man er bleven ført bag Lyset med, hvad der var den virkelige Sandhed, da maa man indrømme, at der er flere Punkter derved, med Hensyn til hvilke man ikke kan undersøge, hvorvidt de ere objectivt sande eller ikke. Naar der saaledes i den tidligere Fremstilling af Jørgensens Arrestation er omtalt hans Beklædning og Kost, saa kan dette ikke fuldstændig undersøges nu, men een Ting kan paavises, nemlig det Fængsel, han har siddet i. Ved velvillig Imødekommen har jeg haft Veilighed til at besøge Arresterne og besee det Locale, hvor han har siddet, og jeg har gjort den Erfaring, at det forholder sig rigtig med, at dette er nedlagt, fordi der ingen Raffelovn findes deri. Naar man nu tænker sig en Mand siddende der fra den 24de Januar, altsaa midt i Vinterens Hjerte, uden tilstrækkelige Klæder og med Gulvet overøst med Vand adskillige Gange om Ugen, indtil det tørres igjen, kan man vel forstaae, at dette kan have Indflydelse paa hans Helbred, især naar han isorveien var brystsvag. Efter vedkommende Betjents Udsagn bruges den samme Fremgangsmaade endnu med Hensyn til Gulvenes Vaskning og Tørring, at de blive overøst med Vand, og at Arrestanten bliver i Locallet, indtil Gulvet bliver tørt, enten ved